

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για την Ελλάδα αρ. 10.—Για το Έξωτερικό αρ. 10
20 λεφτά το φύλλο λεφτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στα κίσκια της Πλατείας Συνταγματος, Όμιλίου, Υπουργείου Οικονομικών Σταθμού Τροχιδόδρομου (Οφθαλμιατρείο), Σταθμού υπόγειου Σιδηρόδρομου (Όμιλίου), στο καπνοπωλείο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ξεβάρχεια), στο βιβλιοπωλείο «Έστιας» Γ. Κολάρου.

Στόν Πειραιά: Καπνοπωλείο Γ. Σηρού, δδ. Βουβουλίνης αρ. 1, σιμά στην Τροχιά.

Η συντρομή πληρώνεται μπροστά κ' είναι ενός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ

να ξεχάσουμε ένα έξοχο άρθρο, γιομάτο ζωή και νεύρα, που δημοσίεψε ο Σταθόπουλος την περασμένη Παρασκευή στην «Ακρόπολη», τσεκουριά δυνατή, κι όχι άρθρο συνηθισμένο, από κείνες που ξέρει να δίνει με τόση μαστοριά ο πρωτοτυπώτατος και παραπολύ Ρωμαίος χρονογράφος. Το άρθρο αυτό, που έγραφε νάν το διαβάσουν και νάν το νιώσουν όλ' οι Ρωμαίοι πέρα πέρα, γιά να ξυπνήσουν επιτέλους και να καμαρώσουν την κακομοιριά τους, είναι καθρέφτης χρονοσταλέιος της πολιτικής παλαιθροπιάς μας, καθρέφτης πελώριος που τάξιζει να στηλωθεί στην άψηλότερη βουνοκορφή της Ελλάδας γιά να μπορέσουμε να καθρεφτιστούμε δλοι μας μέσα στο καθαρό και διάφανο γυαλί του.

Ο βουλευτής Φωτήλας «προσεχώρησε», δηλώθηκε δηλ στο Θεοσοκικό κόμμα. Νά το σπουδαίο γεγονός που ήλэхτρισε την πέννα

του Σταθόπουλου. Σπουδαίο γεγονός, σπουδαιότατο. Κοννήθηκε από τη θέση της και περπάτησε μιá μονάδα. Και πήγε από τη μιá γραμμή στην άλλη. Θάμα! Νά κοννιούνται κ' οι μονάδες στο Ρωμαίικο! Μόνον οι άνθρωποι δέν κοννιούνται. Κι ο Φωτήλας κοννήθηκε γιαι' είναι βουλευτής. Ακούστε πώς έγινε αυτό το θάμα. Μας το ξηγάει ο Σταθόπουλος. Αντάμωσε, λέει, ο Μπουφίδης το Φωτήλα και του είπε:

— Ο Ράλλης δέ σάς κάνει τα ρουφετία σας. Ο Ράλλης νομίζει πως του φτάνει η Βασιλική είνουα. Έρχεσαι με μās;

— Θα μου διορίσετε τον Άλφα νομάρχη; — Ναι! — Και τον Βήτα έφορο; — Ναι! — Και τον Δέλτα ταμία; — Μά αυτός είναι κλέφτης! Κλέφτης, ξεκλέφτης, πρέπει να διοριστεί! — Ναι! — Και το Θήττα γυμνασιάρχη; — Ναι! — Και τον Κάππα διευθυντή του Ταχυδρομείου; — Ναι! — Και θά βγάλετε το Χήνα από τη φυλακή; — Ναι! — Και θά βάλετε το δεσπότη της επαρχίας μου στη φυλακή; — Ναι! — Και... και... και... — Ναι!... ναι!... ναι!... — Έρχομαι!... — Σιδεροκέφαλος!..

Έτσι συγκροτείται το κόμμα, μα κ' έτσι αποξεβιδώνεται το Ρωμαίικο. Ψέματα; Δεν είμαστε λαός, λέει ο Σταθόπουλος, είμαστε βατράχια που γαϊβανίζομαστε. «Βάτραχος έργάτης, βάτραχος χασάπης, μανάβης, μαραγκός, εκλογεύς! Που κλωτσιάει όταν ο Πάλλης λέει «Θυμήσου με, Κύριε!» και μένει σαν άγαλμα όταν Εὐαγγέλιο και Λευτεριά είναι γνωστά στην Κίνα και στη Λαχομείη, μα όχι στην Ελλάδα, όπου, άθλιε πολίτη, πήγαινε αν έχεις δικιο νάν το βρείς, ά δέν είσαι δούλος ενός απ' αυτούς, δούλος, χτήνος, πρᾶμα άψυχο. Ός κάτι που υπάρχει δέν είναι παρά ένα κομάτι μολύβι που λέγεται ψήφος. Σ' έχει στην τσέπη του ο Φωτήλας, ο Καρτάλης ή ο Πλατούτσας! Α συμφώνησε αυτός με το Μπουφίδη, θά σ' αφήσουν ήσυχο ένα δυό χρόνια. Αν όχι, είσαι μολύβι άχρηστο σε ξένο μεταλλείο. Θά πατηθείς, θά κωλιστείς στη λάσπη, θά χανθείς, θά τιμασιτείς, θά μουντζουρωθείς. Τα μέταλλα δέν έχουν ψυχή. Δεν μπορείς να παραπονευθείς. Θέλεις να παραπονευθείς; Γίνε άνθρωπος!...»

Καλά τα λές, Σταθόπουλε, γιαι' σου! Μα σά δύσκολο μās φαίνεται, μα και κατάντησε ο Ρωμαίος από άνθρωπος μολύβι, να ξαναγίνει από μολύβι άνθρωπος. Πάντα μολυβένιος άν-

θρωπάκος θάναι που θά παίζουνε με δαυτόν οι κοινοβουλευτικές ρουφετοφαγάνες του, καθώς παίζουν τα παιδιά με τα μολυβένια στρατιωτάκια.

ΦΙΛΟΣ

άγαπημένος και διαλεχτός συνεργάτης μας, ο Διονύσης Δεβάρης, παληκί με μύρφωση, με χαρμυχή και με άγιο φανατισμό γιά την Ίδέα, σέβγει γιά την Αμερική. Πάει κεί κάτω σαν Απτόστολος, να πούμε, της Ίδέας να φωτίσει με το λόγο και με την πέννα τους δικούς μας, που βλέποντας τα πράματα της πατρίδας τους από μακριά είναι ξεσκλαθωμένοι από την πρόληψη κ' έτσι μπορούνε εύκολότερα να καλοδεχτούνε την Αλήθεια.

Ο Δεβάρης μοναχός του τη σκέφτηκε και μοναχός του την αποφάσισε την άγία αυτή «άποδημία», γιαι' είναι από τους ζωντανούς ανθρώπους που έννοούνε να σπρώχνουν τον άγωνα μπροστά όχι με κούφια λόγια, αλλά με έργα τέτοια. Ίεραποστολές μας χρειαζούνται, και να που ο Δεβάρης κάνει την άρχή κι ανοίγει καινούριο δρόμο στον άγωνα μας— στον άγωνα γιά την Αλήθεια.

Πώς θά πετύχει ο Δεβάρης, το θαρρούμε βέβαιο. Έχουμε τόση πεποίθηση στον τίμιο χαρμυχή του και στη δραστηριότητά του ώστε από τώρα χερκορτούμε τη νίκη του. «Πηγαινω, μās έγραψε, στην Αμερική γιά να πετύχω». Και το πιστεύουμε, γιαι' ούτε θάρρος του λείπει; ούτε πείσμα, ούτε δύναμη. Βέβαια οι άγαθοί Ρωμαί μας που απ' το προί ήσανε το βράχι μόνο το Ράλλη τους και το Θεοσοκί τους χρέσονται, θά γελάνε που βρίσκονται ανάμεσά τους κι άνθρωποι, σαν το Δεβάρη, να φανατίζονται με πράματα ελωθιδίου έξω από την πολιτική κι από το κόρτε του Κεντρικού ταμείου. Θά γελάνε με τους τέτοιους, μα και τα σαλιγγάρια του μύθου τραγουδούσαν όταν τό σπίτι τους καιγότανε. Οι Δεβάρηδες κλαίνε με τα γέλια τους και τραδάνε μπροστά. Να δά ή ώρα να λογαριάσουν τους χαρκόπους σαλιγγάρους! Όποιος μπλινει ελόφυγα στον άγωνα της Αλήθειας δέ λογαριάζει γέλια και δέ χαιρετιέται με την Απογοήτεψη. Περιφρονεί τα πρώτα, κι αν άπαντήσει τη δεύτερη στη στρατα του της γυρίζει την πλάτη του. Ο Δεβάρης τέτοια άπόφαση, έχει και θαν το δειτε.

— Όχι, άποκρίθηκεν ο Σούτσου που ζυπνούσε και φαίνονταν σαν τρομασμένος, μα είναι ένα κακό χορτάρι πυκνά και βούρκος στον πάτο. Έπειτα, βλέπεις, έχουμε και τις τρούπες...

— Τότες λοιπόν δέ μπορούμε να τραδάνε κουπί, κάνει ο Βλαδίμηρος.

— Άμ' κουπί και πριάρι δέν πάει. Το πριάρι τό σπρώχνουνε. Θάρτω κι εγώ μαζί, έχω μιá φουρκάτα. Μπορούμε να πάρουμε κ' ένα φτυάρι.

— Ναι, μα τό φτυάρι δέ θά φτάνη σ' όλες τις μεριές ως στον πάτο, παρατήρησε ο Βλαδίμηρος.

— Δίκιο έχεις, δέ μās είναι χρειαζούμενο, άπολογήθηκε ο Σούτσου.

Όσο να περάσ' ή ώρα, καθησα πάνω σ' έναν τάφο κι ο Βλαδίμηρος κάθησε κι αυτός, μα με σεβασμό και λιγάκι παράμερα. Ο Σούτσου έμεινε όρθός, με τό κεφάλι κρεμασμένο μπροστά και τά χέρια πίσω, όπως συνειθίζουνε οι Ρούσσοι περίετες.

— Κάνεις πολύν καιρό τον ψαρά;

— Έφτά χρόνια τώρα, άποκρίθηκε με ύφος φχαριστημένου ανθρώπου

— Και πρωτίτερα, τί δουλειά έκανες;

— Είμουν άμαξής.

— Δέ σ' έρεσ' αυτή ή δουλειά και την άλλαξες;

— Η κυρία μ' έκαμε ν' άλλαξω δουλειά.

— Ποιά κυρία;

— Τη λένε Έλένη Τιμοφερίθνα. Δώ και λίγον καιρό μās άγόρασε. Είναι μιá κυρά χοντρή, που δέν είναι πιά νέα.

— Και πώς γίνηκες ψαράς;

— Ζει τον περισσότερο καιρό στο Τάμμπορ, μα μιá μέρα ήρτ' εδώ και μαζώξε στην αύλή όλους τους ντβαρόβηδες. Μās έκανε τό λοιπόν πιθεώρηση και κάμποσοι της φιλήσανε και τό χέρι και πειδήσ' αυτό σάνηκε σαν και νάν της άρεσε, τό κάναμε όλοι. Μās ρώτησε καθένα τόνομά του, και τί δουλειά κάναμε στο ποστατικό της. Σαν ήρθε κι ή σειρά μου, μου λέει:— Και σύ, τί κάνεις; — άμαξής.

— Ό! Τί παλιεαμαξής! κάνει γελώντας.

Είμαι πολύ κακοφτειασμένος. Θά γένης ψαράς και θά μου φέρνης ψάρια όταν θά μένω εδώ. Γνωιάσου καλά γιά τη δεξιαμένη, πρόσετες καθώς έφουγε... Μα τί θέλετε να κάμω, μιá φορά που δέν ύπαρχουνε ψάρια;

— Και σε ποίόν είσουνα πρωτίτερα;

— Στο χτήμα του Σέργονεϊ Σεργκουέιτσο Πεκτερέφ. Μās είχε πάρει από κληρονομιά.

Μα δέ μās κράτησε παρά δέκα χρόνους. Σ' αυτόνε έκανα τον άμαξή, μα στην έξοχή μονάχα.

— Είσουνα από μικρό παιδί άμαξής;

— Όχι. Γίνηκα από τον καιρό που δούλεβα στο Σέργκουεϊ Σεργκουέιτσο. Πρωτίτερα είμωνα μάγερας, όχι όμως στην πόλη, στην έξοχή πάντα.

— Πότε γίνηκες μάγερας;

— Όταν δούλεβα στο θείο του Σέργκουεϊ Σεργκουέιτσο, το Θανάση Νεφεντίτσο, πούχε άγοράσει τη Λυόβη και του την άφησε κληρονομιά.

— Ά! Ο Θανάσης Νεφεντίτσο σάς γόρασε;

— Από την Τχτσιάννα Βασιλέβνα.

— Ποιό είναι τό κληθινό σου όνομα;

— Κοσμάς.

— Κ' έμεινες πολύν καιρό μάγερας;

— Όχι, είμωνα και ήθοποιός μιá φορά.

— Πώς γίνετ' αυτό τό πράμα...

— Μάλιστα! Κατά που σου λέω, άφαντικό.

— Η κυρία μας είχε κάμει ένα θέατρο. Μου δώσανε τό λοιπόν να βάλω κάτι όμορφα φρέμακτα. Πότε περπατούσα, τότε στεκόμουνα όρθός κ' έλεγα ό,τι μου μαθαίνανε. Μιá μέρα έκανα τό στοαδό, και μου βάλανε μπιζέλια κάτω από τό ματόφυλλο γιά να τά κρατάω ασφαλιστά.

— Ύστερα μ' είχανε βάλει στην κουζίνα, γιαι' ο άδερφός μου έφυγε. Όταν ζούσε ο πατέρας της Τχτσιάννας Βασιλέβνας έκανα τό σκυλογυμναστή.

ΝΑ ΚΑΜΑΡΩΝΟΥΜΕ

για τις μεγάλες τιμές που κάνει σήμερα το παρ-
φανο Έγγλέζικο Έθνος στο Βασίλειό μας. Νά κα-
μαρώνουμε, και πολύ μάλιστα. Μά να συλλογιστού-
με και κάτι άλλο. Νά συλλογιστούμε πώς ήταν
πήγε ο Φερδινάνδος στη Γαλλία έγινε κάποια κου-
θέντα στα επίσημα δείπνα και σε κάθε επίσημη
υποδοχή και για τον «άνδρειο» Βουργάρικο λαό και
Φραντζέζικα λαρόγρια, επίσημα πάντα, ζητωκραυ-
γάζανε για την πρόδο του και για το μέλλον του.

Νά τὰ συλλογιστούμε αυτά και, χωρίς να λιγο-
στέφουμε τη χαρά μας για την υποδοχή του Βασι-
λιού μας στην Αγγλία, να κοιτάζουμε να γίνουμε
μια μέρα και μεεις αξιοί να τιμωρούμαστε πλάι στο
Βασίλειό μας, καθώς τιμηθήκανε οι Βουργάροι πλάι
στον Ηγεμόνα τους.

ΑΝΤΙ

να λυθεί, περισσότερο υπερδεινεται το ζήτημα της
έδρας της Γενικής Παθολογίας. Η Γιατρική Σχολή
έκλεξε καθηγητή το Λιβιερατο, μα το Υπουργείο
δυσκολεύεται να παραδεχτεί την εκλογή, όχι γιατί
ο Λιβιερατος δεν έχει τα προσόντα, μα γιατί —
κ' εδώ είναι ο κόμπος — κ' οι άλλοι υποψήφιοι
έχουν τα προσόντα τους.

Να λ. χ. ο Σκρόραφος έχει την υποστήριξη του
υπουργού Μπουντορη, που ζυγιάζει αυτή με δέκα
τόμους πρωτότυπα συγγράμματα. Ο Άσιμης έχει
την υποστήριξη του υπουργού Ντεληγιάννη — άλλο
σύγραμμα αυτό στεφανωμένο κι από τη Γαλλική
Ακαδημία. Ο Τριανταφυλλάκος, αδερφό πούκανε
δύο τρεις φορές υπουργός κ' είναι και φίλος στενός
του Ζαίμη — σύγραμμα κι αυτό, να πούμε, πούχει
την επιστημονική αξία του.

Έχει τέτα συγγράμματα ο Λιβιερατος; Αν έχει,
θα γίνει καθηγητής και μη τότε νοιάζει. Α δεν
έχει, ως καθίσει στη Γέουνα κι ως φασκελώνει νύ-
χτα μέρα χροπόδαρα το Έθνικό μας Πανεπιστήμιο.

Η ΡΟΥΣΣΙΚΗ

ιδέα βάρθηκε και με αίμα Ρωμαιο. Καθώς μας
γράφουν, ένας δικός μας, ο Κωσταντινίδης, φοιτητής
στο Πανεπιστήμιο του Χάρκοβου, ντουφεκίστηκε από
τους Κοζάκους γιατί είχε κι αυτός άνακατευτεί με
τους επαναστάτες. Μά κι ο συνεργάτης μας Μιχα-

λης Λυκιαρδόπουλος λίγο ακόμα και θα πήγαινε
νάνταμώσαι τον άμοιρο Κωσταντινίδη, αλλά πρό-
φτασε και γλύτωσε με μια δυο Κοζάκικες κνουτιές
και με μια σπαθιά Ρούσσου άστφυλάκα.

Εσσηκλώνουμε από το γράμμα του λίγες άραδες
άκριετα έκφραστικές. «Σας γράφω δυο λόγια με δυ-
σκολία γιατί κ' εγώ έχωσα το αίμα μου αυτές τις
μέρες για τη Ρούσσηκ Ίδέα. Στις 16 του Σεπτέ-
βρη κει που πενούσα στις 5 192—6 το βράδι με την
άμαξά από ένα δρόμο της Μόσκα, χωρίς να πει-
ράζω κανένα, οηχτήκανε κατά πάνω μου δυο καθυ-
λάρηδες Κοζάκοι, που στεκόντουσαν καταμεσις στο
δρόμο, με κατεβάσανε από τ' άμαξί και με άρχι-
νήσανε στις κνουτιές. Στην ώρα πάνω φράνει τρέ-
χοντας κ' ένας Ρούσσο άστφυλάκας και μου τρα-
βάει μια σπαθιά στο νόμο. Καλά που φορούσα χον-
τρό πανωφόρι και πρόφταξα να σηκώσω το γιακά
μου με την πρώτη κνουτιά, άλλιώτικα θα πήγαινα
κ' εγώ με τις τόσες χιλιάδες που πνε κάθε μέρα».

Ο φίλος μας Λυκιαρδόπουλος μάς τάζει πώς θα
περιγράψει στο «Νουμά» τις φοβερές αυτές ήμέρες
της Ρουσίας, σά γινάνε το χέρι του.

Ο Α ΣΗΚΩΘΕΙ

μια μέρα, λέει, κ' εδώ ο Λαός, σά στη Ρουσία σή-
μερα, για να πάρει τις Συνταγματικές ελευθερίες
που του κλέψανε. Και το λέει αυτό ο κ. Στ. Δρα-
γούμης, μόνο και μόνο γιατί η Βουλή δεν ένοιξε την
πρώτη του Νοέβρη, που διατάζει το Σύνταγμα, μα
θάνοιζει δέκα είκοσι μέρες άργότερα.

Το Σύνταγμα λοιπόν τσαλαπατιέται — σά να-
τανε η πρώτη φορά που το παθαίνει το έρμηο! —
και πρέπει νάδράζουμε στα χέρια τα ντουφεκία.
Καλέ, δε βαριόμαστε! Λόγια, λόγια, λόγια, που
λέει κι ο Χάμλετ, και με τα λόγια δε βάζουνται
τ' αυγά.

Μια φορά ο Θεόκριτος σιμώνοντας κάποιο δα-
σκαλο, που δε διάβαζε σωστά, του είπει:

- Γιατί δε διδάχρεις και γεωμετρία;
— Μά δεν ξέρω, άπάντησεν ο δάσκαλος.
— Και τί έχει να κλημ; άφου μήπως τάχα ξέ-
ρης και να διαβαζης;

- Όχι, δα! Έσύ γύμαζες τα σκυλιά;
— Μά ναί, όπως σου τα λέω. Μια μέρα μόνο
έπεσ' από τ'άλογο, το ζώο πληρώθηκε και κόντεψα
κ' εγώ να γένω τρίμαχα. Τότες, για τιμωρία με
βαλανε σ' ενός τσαγγάρη.
— Για μαθητή; Μά θα είσουνα πια μεγάλος.
— Είμουνα είκοσιπέντε χρονών, θαρρώ.
— Και πότ' έμαθες τη μαθητική;
— Αυτό δε μαθαίνεται. Όλες οι γυναίκες την
ξέρουνε μόνες τους, άποκρίθηκε ο Σούτσος σηκώνον-
τας ψηλά το κίτρινομένο και καταζαρωμένο κε-
φαλι του.
— Καψο-Κοσμιά! Και τί δεν είδες στη ζωή
σου! Και τί κάνεις τώρα, άφου δεν είναι ψάρια στο
ποτάμι;

- Δεν έχω, πατεράκη μου, κανένα παράπονο.
Ο Άντριάς Πουπύρος, ένας γέροντας σαν κ' έμε
βρήκε δουλειά στη φάμπρικα του χαρτιού...
— Είσαι παντρεμένος;
— Όχι, ποτές δεν παντρεύτηκα. Η Τατσιάνα
Βασιλέβνα δεν το ήθελε. Όντας κανέναν της ζη-
τούσε την άδεια να παντρευτή, άποκρίνονταν: «Ο
Θεός με φύλαξε κ' έμεινα κορίτσι, εγώ. Τι ιδέα
τους κατεβαίνει αυτόνώνε και δε θέλουνε να κά-
μουμε σαν κ' έμέ!»

- Όχνης μιστό, λογικάζω;
— Όχι, πατερούλη μου, μου δίνουνε μονάχα
μια μπουκιά φαί, όλο όλο... Μά δεν έχω παράπονο.
Κείνη τη στιγμή ο Γερμουλάης γύρισε.
— Έτοιμο το πριάρι, κάνει άπότομα και σύ,
πρόστεισε μιλώντας στο γέροντα, άει να πάρης μια
φουρκάτα.
Σ' όλην αυτή την κουθέντα ο Βλαδίμηρος δεν
έπαψε να κοιτάζει με ψυχωπνιά το Σούτσος.
— Τι βλάκας! μου λέει καθώς με πλησίασε.
— Ό,τι μάς λέει δεν είν' αλήθεια. Πώς μπορεί
ένας τέτοιος χωριάτης να εΐταν μια φορά νθορόβης;
Τι καυχησιάρης! Δεν είναι αξιος της καλοσύνης που
του δείξατε.

Άφου άφήκαμε τα σκυλιά στον άμαξά, που
τάκλεισε μέσα σε μιάν έζμπα (καλύδα), μπήκαμε
μέσα στο πριάρι. Είμαστε λιγάκι στενωχωρεμένοι,
μα στο κυνήγι δεν μπορεί ν' άπαιτη κανείς και
πολλά κόμμοδα. Ο Σούτσος πίσω-πίσω έσπρωγνε
το πριάρι, εγώ είμουνα καθισμένος στο μέσο, σε
μια σανίδα, πλάι με το Βλαδίμηρο και στην πλώρη
στεκόνταν ο Γερμουλάης.
Δεν είχαμε άλαργέψει πολύ από την όχτη και
το νερό μάς πήγαινε ως στα στραγάλια. Ο Γερ-
μουλάης δεν πέτυχε στη ναυτική πινακηνή, που έκα-

ΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΟΥ

Γ.

Σε ούπολη, 30-10-05

Άγαπητέ μου Γιάννη,

Και προ να μου το γράψης το μάντευα πώς ήθε-
λες να μάθης που πήγα και τί είδα εκεί που πήγα.
Και τώρα που γράφεις και με ρωτάς, μόλις τομω
να σου προσφέρω τη λυγη και άνοοια αυτή μου Ό-
δύσεια, που όχι ανθρώπων άστει, μα μήτε χω-
ριό δεν έχει να σου δείξη, άφου από ένα και μο-
ναχό χωριό πέρασα, μα εΐτανε νύχτα, και πηγαίνον-
τας και γυρίζοντας, ώστε μητ' άδιό δεν το καλοείδα.
Ίαια στο νησί μου τραβήξα, τραπώθηκα στην ξε-
χή τώνε δικώ μου, και εκεί έμεινα ως τέλος. Είχα
σκοπό να πάρω μερικά χωριά και να τα — να τα φάω
και να τα πιώ. Μά Αύγουστος μήνας, έβραζε
ο κόσμος από την κάψα. Κυλομάθισα λοιπό σε άγα-
πημένο μου τάκορομάλι, και σά δεν είχα κουβέντες
με τους δικούς μου. ή σά δεν έμεινα όρεξη να δε-
κατίσω τίποτε διαλεχτά κλήματα ή ξεχωρισμένες συ-
κιές, έβγαυα με τη βάρκα και ψήφουνα. Ψήφουνα,
είπα; Δε βαριόσαι! Ρωμοσύνη σωστή κ' εκεί πέρα.
Ρουθούμι ψαριού δεν άφήκε ο δυναμίτης. Τραγική
έρημιά, ως και μες στου πελάγου τα βάθια! Έτσι,
φίλε μου, κι ο άλλος ο δυναμίτης — το τυχοδιωχικό
το πένθος του Ρωμιού, — ζημάζει όλονένι τον τύπο,
άφου δα κι από νησιά πω άτόμερα μισεύουν και
φεύγοντε με τις καρδιές για κινουόγιους κόσμους
τα πω γερά και τα πω χροιαζούμενα παληαρία
τους. Με τα μάτια μου τις είδα τις καρδιές. Όρι-
στε Όδύσειες, φίλε μου, και με Σειρήνες πολί πω
φοβεριότερες από τις παλιές.

Μά ως άρχισω από την άρχή. Σά βγήκα από το
βατόρι, νύχτα καθώς σου είπα, έτυχε να γίνεται στο
χωριό γάμος συγγενικός. Ίαια στο γάμο λοιπόν. Και-
νούρια πράματα, καινούριες συνήθειες. Τα παλιά
δεν εΐτανε. Ένα όμως παρατήρησα που είναι και πα-
λιό και καινούριο, που εΐταν, είναι και θάναι πάντα.
Την όμορφιά και την ξυπνάδα των κορισιών που
παραστέκονταν εκεί τραγέρω στη νύφη. Άξαδέρφες
μου κι άνηπιές καθώς εΐταν, τις φίλησα όλες. Η κα-
θεμιά τους, ένα ποιήρι γερό. Τις φίλησα, και τους

με. Μά ο καιρός εΐταν όμορφος και η δεξαμενή
γαλήνια κι έτσι δεν το πολυπροσέξαμε.
Είχε πει την αλήθεια ο Σούτσος. Καθε φορά
που σήκωνε πάνω τη μακριά του φουρκάτα, οι πρά-
σινες πλεξίδες που την περιτύλιγαν μάς δείχνανε
πώς το βυθό της δεξαμενής εΐτανε στρωμένο με κάθε
λογής χορτάρια. Τα κλώνια από τα νούφαρα και
τα νεροκρίνα μάς μπόδιζαν να προχωρούμε, πλι-
κόντας πλατυά-πλατυά πλεγματικά όλόγουρά μας.
Έπιτέλους όμως φτάσαμε στα νησάκια και το κυ-
νήγι άρχήνησε.
Ένας γενικός πανικός έπιασε όλες τις πάπιες.
Καθώς φανήκαμε, έτσι άπότομα πεταζανε όλες
μαζί με ταραχή μεγάλη. Σε κάθε τουφεκιά έπιφτε
κι από μια.
Όσα πουλιά πιτυχίναμε, καθώς τ'έβρισκε το
βόλι, σταματούσανε ξακονικά, έκαναν ένα στροφονύ-
ρισμα στον άέρα και ξαναπέφτανε μέσα στο νερό.
Χάσαμε πολύ κυνήγι, γιατί πολλά από δαύτα βου-
τούσαν στη δεξαμενή ως τον πάτο και τα χνάμε.
Άλλα ξεψυχούσαν μέσα στις καλάμιές, που και το
καλύτερο μάτι κυνηγού δε θάν τ'έβρισκε.
Όστόσο μόλ' αυτά το κυνήγι μας εΐταν όμορφο
και για λίγες ώρες το πριάρι γέμισε από άγριόπαπ-
πιες.

